

pas, dat zijn gast zich zoo vroeg terugtrok. Het gaf hem gelegenheid tijdig in de bibliotheek aanwezig te zijn, om de mogelijke gebeurtenissen daar bij te wonen. Hij had zijn huisheer niets verteld van het briefje en van het paneel, hoofdzakelijk, daar hij gewend was altijd alleen te handelen. Ofschoon hij overigens wel nieuwsgierig was te weten, of mr. Summers van het bestaan van het verschuifbare paneel op de hoogte was.

Om elf uur sloop Nigel Bellairs voorzichtig naar boven en luisterde aan de deur van Summers' kamers. Hij hoorde flauw de rustige ademhaling van zijn gast. Gerustgesteld ging Bellairs weer naar beneden. Uit zijn kamer haalde hij een geladen revolver, waarna hij de bibliotheek binnenging. Zijn maatregelen had hij reeds genomen. In den hoek bij het raam, schuin tegenover het bewuste paneel, was tusschen de laatste boekenkast en den muur van het raam een kleine ruimte, afgesloten door een tot op den grond hangend gordijn. Daarachter had hij een stoel geplaatst, waarop hij thans plaats nam; door een kier kon hij de heele zaal overzien. Doodsche stilte hing in het huis, slechts het tikken van de groote staande klok was hoorbaar. De nacht was niet volslagen donker, zoodat in het grootste gedeelte van de kamer een vaag licht het onderscheiden der voorwerpen mogelijk maakte.

Bellairs' zin voor avontuur was nu volop gewekt; hij was een moedig man, en volkomen kalm wachtte hij de komende gebeurtenissen af. Eens meende hij iets aan de buitenzijde der bibliotheekdeur te hooren, maar dat kon wel verbeelding geweest zijn.

Om half één gebeurde het. Duidelijk hoorde Bellairs onderdrukt gestommel aan de andere zijde van het paneel. Geluid van een luik, dat neergelaten werd; toen gepeuter aan het paneel. Bellairs greep zijn revolver iets vaster. Maar het paneel werd niet weggeschoven; er klonken een paar gedempte tikken tegen.

„Wel drommel, dat lijkt wel een verzoek om open te doen,” dacht Bellairs; „zou ik hier niet alleen in de zaal zijn?” De gedachte aan Summers flitste hem door het hoofd.

Weer klonken de tikken, dringender, maar in de zaal gebeurde niets. Toen kreeg Bellairs een plan, dat hij dadelijk uitvoerde. Hij liep uit zijn schuilplaats naar het paneel, drukte op den knop en liep vlug naar den schakelaar van het electrisch licht, een paar meter verder aan denzelfden wand. Revolver in de hand, wachtte hij af.

Het paneel werd van binnen uit verder opzij geschoven; een straal licht van een lantaarn schoot de zaal in. Een man stapte uit de ruimte achter den muur in de bibliotheek, onmiddellijk gevolgd door een tweede. Het volgende oogenblik had Bellairs 't licht opgedraaid; snel keerden de beide indringers zich om en keken in den loop van de revolver, die de oude heer op hen gericht hield.

„Handen omhoog, heeren,” klonk de kalme stem; „vlug! als de heeren prijs stellen op een ongeschonden lichaam.” De twee voldeden haastig aan het bevel. Bellairs zag, dat zij van ongeveer gelijke grootte waren en van bijzonder ongunstig uiterlijk.

„Het kwam me voor, dat u hier iemand

verwachtte, zij het dan niet mijn persoon. Mag ik misschien weten, wat de bedoeling van uw bezoek was, en wien u hier meende te vinden?”

Voor hij antwoord kon krijgen, werd de deur opengeworpen; Dumphy, bleek en verschrikt, vloog naar binnen, gevolgd door Summers.

„Wat — wat is dat?” riep de huisheer.

„Op 't oogenblik weet ik 't nog niet,” antwoordde Bellairs, de revolver nog op de indringers gericht. Dumphy zei niets, stond te beven van schrik.

„Ellendige verrader!” schreeuwde een der twee tegen den butler. „Dat zal ik je te gelegener tijd inpeperen.”

„Wel, Dumphy, wat heeft dat te beteken?” vroeg Bellairs, kortaf en hard.

„Mijnheer, mijnheer, ik zal u alles vertellen. Het is mijn schuld niet, dat ik hiermee te maken heb,” stamelde de butler.

„Verrader! Ik zal je...”

„Zwijgen vriend; wacht je beurt af! Eén tegelijk. Nu, Dumphy!”

De butler had zich hersteld. „Mijnheer, de kwestie is deze. Vier dagen geleden deed ik 's avonds de ronde, als gewoonlijk, en vond hier, in de bibliotheek, hem daar. Hij dreigde mij met een revolver en zei, dat hij Donderdagnacht met een kameraad terug zou komen, om een snoer parels te halen, dat verborgen ligt in een geheim kastje achter het schilderij. Zij zouden door de geheime gang komen, en, daar het paneel alleen vanuit de zaal te openen is, zou ik het paneel dien nacht op een kier moeten zetten. Wanneer ik het niet deed, zou hij u vertellen... dat ik vijf jaar geleden wegens diefstal een jaar gevangenisstraf heb gehad. In de gevangenis had ik hem leeren kennen. Maar ik bezweer u, mijnheer, dat ik na dien tijd...”

„Dat wist ik al, Dumphy, toen ik je in dienst nam. Onnoodige vrees dus. Het verleden van een mensch beteekent voor mij niets, wanneer hij zich op 't oogenblik behoorlijk gedraagt. — En verder? Wat kwam de kerel dien avond doen en waarom nam hij de parels niet dadelijk mee?”

„Hij was door het raam binnengeklommen, mijnheer, om eerst eens poolshoogte te nemen. Het schilderij is te zwaar om door één man gehanteerd te kunnen worden. En hij durfde zijn revolver natuurlijk niet op te bergen, zoodat hij mij niet kon dwingen hem te helpen. Door de geheime

gang verliet hij het huis weer. Die gang komt vijf minuten verder in het bosch uit. Ik durfde u niet rechtstreeks te waarschuwen, uit vrees, dat zij u mijn verleden zouden vertellen. Daarom schreef ik u dat anonieme briefje, zoodat ik, wanneer u de politie zou waarschuwen, niet in de zaak gemengd zou worden. Toen ik bemerkte, dat u alleen in de bibliotheek bleef, heb ik mr. Summers gewaarschuwd en kwam ik met hem binnen, omdat ik bang was, dat u tegen hen tweeën niet op zou kunnen. Dat is alles, mijnheer,” besloot de butler.

„Wel, een interessante geschiedenis, Dumphy,” zei Nigel Bellairs. „Wat zegt u er van, mr. Summers? Het lijkt mij van u niet verstandig om uw parels hier achter te laten, terwijl u het huis niet bewoonde en het zelfs aan een ander verhuurde.”

„Dat is ook inderdaad niet gebeurd,” klonk plotseling 'n vrouwenstem in de deur.

Toen Bellairs in de uiterste verbazing in die richting keek, zag hij tegelijk, dat Summers doodsbleek werd. Een dame in reistoilet, gevolgd door twee heeren, trad op het groepje toe. Het volgend oogenblik had Summers een paar handboeien om de polsen; nog een moment later ook de beide indringers. Stom verbaasd zagen Bellairs en Dumphy toe. Met een glimlach trad de dame op den ouden heer toe.

„Mr. Bellairs, ik ben u, geloof ik, wel een verklaring schuldig. Mijn naam is Joan Summers, eigenares van dit huis. Mijn zaken drijf ik echter onder den naam van Garvin Summers, zoodat u natuurlijk veronderstelde Marsh House van een man gehuurd te hebben. Deze man” — zij wees naar den ex-huisheer — „is een gewezen rentmeester van mij, dien ik wegens oneerlijkheid heb ontslagen. Door een toeval kwam ik te weten, dat hij zich onder mijn naam bij u aangemeld had. En daar dat wel niet anders dan uit duistere motieven kon gebeurd zijn, ben ik zelf met twee detectives uit Londen overgekomen. Nu blijkt, dat we een dubbel succes boeken. Ik wist niet, dat mijn parels zoo bekend waren.”

„Maar de bergplaats schijnt ook bekend te zijn,” lachte mr. Bellairs, terwijl de detectives hun arrestanten wegleidde.

„De gewezen bergplaats, mr. Bellairs,” antwoordde zij. Zij knoopte de kraag van haar mantel los en vergunde hem een blik op het sieraad rond haar hals: „hier zijn ze.”

DE EERSTE EN LAATSTE „aanleg”, een cafétje op de rotsen van Lands End, het uiterste Zuid-Westelijke puntje van Engeland.